

บทนำ

ว่าด้วยเรื่องของ 'จ๋ย'

(1)

ณ เขตเมืองเก่าไถทงว้าหว่าน

ในร้านขายเครื่องเขียนแบบดั้งเดิมแห่งหนึ่ง

"ขอรับรองละครับ อย่าทำแบบนี้เลย" ผมพยายามอ้อนวอนอย่าง
ยากเย็น

"คุณจู่เก๋อ คุณต้องรู้ว่าผมน่าจะไม่ได้ขึ้นค่าเช่ามาตั้งเก้าเดือนแล้ว
ครั้งนี้ช่วยไม่ได้แล้วจริงๆ ฮีๆ" เจ้าของห้องผู้ไว้หนวดเขี้ยวท่าทางเจ้าเล่ห์
เต็มที

"ผมรู้ครับว่าการขึ้นค่าเช่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่คุณไม่จำเป็นต้อง
ขึ้นที่ร้อยละสิบเปอร์เซ็นต์นี้ครับ ผมจะทำธุรกิจต่ออย่างไรไหว"
ผมขมวดคิ้ว

"บอกตรงๆ นะ ความจริงมีเง้าแก่ใหญ่มาติดต่อผมหลายคนแล้ว
ละ ว่าอยากเช่าที่ตรงนี้มาเปิด...ร้านขายยา"

"ร้านขายยา?"

"ใช่ เขาบอกว่ากำลังวางแผนอยู่ว่าจะร่วมมือกับบริษัททัวร์
พานักท่องเที่ยวจากจีนแผ่นดินใหญ่มาที่ร้านขายยาของเขา เขาชื่นชม
แผนการนี้เป็นนักหนา

"แต่นี่เป็นกิจการที่ตกทอดมาในครอบครัวผมนะครับ"

"กิจการตกทอด? พุดตามตรงนะ พ่อคุณก็ตายไปนานแล้ว ที่ผ่านมา
ผมก็ไม่ได้ขึ้นค่าเช่าพวกคุณมากมาย ผมก็ช่วยสุดๆ แล้ว อีกอย่าง
ร้านเครื่องเขียนเน่าๆ นี้ของคุณก็กิจการย่ำแย่ ช้าหรือเร็วก็ต้องปิดตัว
อยู่ดี คุณมาดักดานอยู่ในนี้ก็ไม่มีความหมาย ไปหางานที่มันทำเงิน
ได้ดีกว่านะ" เขายิ้มหัวร้าย

"เรื่องบางเรื่องประเด็นไม่ได้อยู่ที่เงิน" ผมจ้องเขาอย่างจริงจัง
"มันเป็นเรื่องความรู้สึก"

"ฮ่าๆ! ความรู้สึก? ความรู้สึกกินแทนข้าวได้หรือเปล่า อยากจะ
ฆ่าตาย ความรู้สึก!" เขาหัวเราะเยาะหยันผม

บ้าเอ๊ย! ผมก็รู้นะครับว่าคนที่ทำเพื่อเงินอย่างเดียวพรรคนี้
ไม่เข้าใจหรอกว่าอะไรคือ 'ความรู้สึก' ในใจของเขามีแต่คำว่า 'เงิน'
คำเดียว เป็นแต่ใช้ตัวเงินวัดคุณค่าของคนอื่น

"นอกจากขึ้นค่าเช่า ยังมีหนทางอื่นอีกมั๊ยครับ" ผมถาม

"ไม่มีอะ วันแต่ผมจะตายละมั้ง ฮ่าๆ" เขายักไหล่ "ปลายเดือนหน้า
เป็นเส้นตายสุดท้าย ถ้าคุณไม่มีปัญญาจ่ายค่าเช่าใหม่ได้ ถึงเวลา
ผมจะมาเก็บร้านให้เอง ลาก่อน!"

ผมพยักหน้าอย่างจวนใจ มองส่งเขาจากไป พอสายตาดตกลงมายัง
ยางลบทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่เรียงเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่บนโต๊ะแล้ว
ผมก็สะท้อนใจสุดบรรยาย

ร้านเครื่องเขียนนี้เลี้ยงผมมาจนเติบโตใหญ่ ตอนเด็กๆ การที่พ่อ
เปิดร้านขายเครื่องเขียนทำให้ผมภูมิใจเป็นที่สุด ไม่ถึงสองสามเดือน
ก็ได้เปลี่ยนกล่องดินสอใหม่ สีไม้ที่ใช้ก็ต้องเป็นชนิดที่มีจำนวนสี
เยอะที่สุด ไม้บรรทัดก็มีหลายเล่ม ความยาวแตกต่างกันไป เครื่องเขียน
อะไรก็มีหมด เพื่อนๆ ในห้องอีกจำผมทั้งนั้น ผมเองก็เต็มตัวกับความรู้สึก
เป็นที่อิจฉาเป็นพิเศษ

น่าเสียดาย เมื่อค่อยๆ โตขึ้น เครื่องเขียนก็ไม่อาจทำให้ผมภูมิใจ
ได้อีกต่อไป

ผมก็เหมือนผู้ใหญ่ส่วนมาก ของจำพวกรถยนต์ยี่ห้อดัง นาฬิกา
ยี่ห้อหรูกลายเป็นสัญลักษณ์บอกรัฐฐานะและที่มาของความมั่นใจ

โลกเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ร้านเครื่องเขียนแบบเก่าทุนน้อย
อย่างพวกเราค่อยๆ ถูกร้านเครื่องเขียนแฟรนไชส์แย่งธุรกิจไป ยอดขาย
แต่ละเดือนตกต่ำลงตามลำดับ

ไม่แน่ว่ากาลเวลาอาจจะโละของเก่าของแก่ทิ้ง ในจำนวนนั้นนอกจาก
ร้านเครื่องเขียนแบบดั้งเดิมก็ยังมี...คนประเภทที่หวนหาอดีตด้วย

เจอชิ้นค่าเช่าหนึ่งร้อยยี่สิบเปอร์เซ็นต์เข้าไป มีหนทางไหนอีกไหมนะ
มีสิ...ก็อย่างที่เขาวางใจครับ

ผมกดโทรออก

"จ๋วย?" เสียงนำเอ็นดูของผู้หญิงดั่งขึ้น "หลายวันมานี้นายหายไป
ไหนเนี่ย ไม่กลับมามีอีกละ"

"ฉันวุ่นเรื่องร้านเครื่องเขียนอยู่ไงล่ะ" ผมเอ่ยอย่างจวนใจ "จริงสิ
ยัยไอตาคุณ ช่วยติดต่อองค์กรให้ที ฉันจะรับงาน"

"ไอตาคุณอะไรละ! ฉันชื่อรินนะ! คุณรินนะผู้นำรักต่างหาก!" เธอถาม
อย่างไม่สบอารมณ์ว่า "คราวนี้นายคิดจะทำอะไรอีกล่ะเนี่ย"

ผมชะงักเล็กน้อยให้ตัวเองได้เรียบเรียงเนื้อหาที่จะพูดสักครู่

"ฉันจะฆ่าคนน่ารังเกียจคนหนึ่ง"

'ความรู้สึกที่ใช้เงินซื้อมา

ไม่มีทางเป็นความรู้สึกที่แท้จริงไปได้'

(2)

ผมชื่อจู่เก๋อจื่อผิง เป็นเจ้าแกร้านเครื่องเขียน ร้านเครื่องเขียนแห่งนี้
เคยเป็นดอกผลแห่งน้ำพักน้ำแรงของพ่อผม พ่อมักบอกกับผมว่า

'ผิงใจ'* ลูกรู้มั๊ยว่าเป็นเพราะร้านเครื่องเขียนนี้ล้นๆ เลยนะที่
เลี้ยงลูกมาจนโต'

เป็นแบบนี้จริงๆ ครับ หนึ่งปีก่อนผมเกิดร้านก็เริ่มกิจการแล้ว
หากไม่มีมันก็ไม่มีผมในตอนนี้นำเสียดายที่หลังจากคุณพ่อเสีย
ผลประกอบการก็ตึงรูบ แรกเริ่มผมยังนึกว่าวิธีบริหารจัดการของผม
มีปัญหา ต่อมาก็ได้เข้าใจ ปัญหาไม่ได้เกิดจากผม ทว่าการเปลี่ยนแปลง
ของยุคสมัยทำให้ร้านขายเครื่องเขียนรูปแบบดั้งเดิมนี้น้อยๆ ถูกคัดออก

ว่ากันตามตรงนะครับ ถ้าต้องอาศัยรายได้จากร้านเครื่องเขียน
อย่างเดียวมาเลี้ยงชีพ ผมคงอดตายอยู่ข้างทางไปแล้ว เพราะหลายครั้ง
หลายคราที่ผมขายเครื่องเขียนในราคาทุน อย่างเวลาเจอพวกนักเรียน
ที่ได้ค่าขนมไม่เยอะผมก็จะขายเครื่องเขียนให้พวกเขาในราคาที่
ถูกมากๆ บางทีเจอผู้เฒ่าผู้แก่ ผมถึงขั้นขายให้พวกเขาในราคาต่ำกว่า
ต้นทุนด้วยซ้ำ จะทำตัวเป็น 'พ่อค้าใจดี' ในฮ่องกงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ครับ ผมก็เป็นคนแบบนี้แหละ ถ้าคนอื่นดีกับผม หรือต้องการ
ความช่วยเหลือจากผม ผมก็จะยินดีช่วยเหลือพวกเขาเต็มที่ ไม่แน
นี่อาจเป็นความรู้สึกเหมือนได้ปล้นคนรวยช่วยคนจนมั้งครับ

ทว่าในทางกลับกัน เมื่อไหร่ที่ผมเจอคนทำเรื่องชั่วช้าสามานย์
เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ผมก็จะ 'ทำลายล้าง' พวกเขาโดยไม่สนอะไร
ทั้งสิ้น แบบเดียวกับตัวเอกในละครญี่ปุ่นเรื่อง 'เจียนคมนาวยธนาคาร'^{**}
ที่ผมชื่นชอบเป็นพิเศษ ผมจะสนองคืนเป็นร้อยเท่า! ความแตกต่าง
ระดับนี้บางครั้งกระทั่งตัวผมเองก็ยังกลัว

* คำว่า 'ใจ' หรือที่สำเนียงกวางตุ้งออกเสียงว่า 'ใจ' แปลว่าเล็ก น้อย ขาวมณฑลกวางตุ้งและคนฮ่องกง
นิยมใช้ต่อท้ายชื่อผู้ชาย โดยเฉพาะชื่อเด็กเพื่อแสดงความสนิทสนมเอ็นดู

** 'เจียนคมนาวยธนาคาร' หรือ 'Hanzawa Naoki' เป็นซีรีส์แนวหักเหลี่ยมเจียนคมของประเทศญี่ปุ่น
ประสบความสำเร็จอย่างสูงจนได้รับการดัดแปลงเป็นฉบับได้หวันและฮ่องกง

ร้านขายเครื่องเขียนของผมกิจการย่ำแย่ ฉันผมดำรงชีวิตได้อย่างไร
นะหรือ

คำถามนี้ถามได้ดีมากครับ รายได้ของผมมีต้นแหล่งมาจาก
เลือดสดๆ ผมหยิบนิยายบนโต๊ะที่เพิ่งอ่านจบขึ้นมา... 'โลกนักฆ่า 2'

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

อ้อ หมอนี่บ้าไปแล้วจริงๆ เอาเรื่องราวของพวกเรานักฆ่ามาเขียน
นิยาย

ถูกต้องครับ ผมเป็นนักฆ่าอาชีพ ยัยโอดาครินะคือผู้จัดการของผม
ส่วนฉายานักฆ่าของผมก็คือ...

'จูเก๋อจู้ย'

คำว่า 'จู้ย (บาป)' นี้เป็นตัวแทนถึงผมเอง ขณะเดียวกันก็เป็น
ตัวแทนถึงคนที่ถูกผมฆ่า แล้วก็ผู้จ้างวานฆ่าด้วย เพราะว่า...ทุกคน
ล้วนเป็นคนบาป

ทำไมผมต้องมาเป็นนักฆ่า

นอกจากเพื่อต่อต้านความอยุติธรรมที่กฎหมายไม่อาจ 'ควบคุม'
ได้แล้ว ที่จริงยังมีอีกเหตุผลหนึ่งครับ นั่นคือผม 'เหมาะ' จะเป็น
นักฆ่ามาก

ตอนที่ผมเกิดมาก็มีตำหนิอยู่อย่าง ทว่าตอนนี้กลายเป็น 'ข้อดี'
ของผมไปแล้ว ผมเป็น...คนตาบอดทุกสีโดยกำเนิด

โลกที่ผมมองเห็นเป็นเหมือนภาพยนตร์ขาวดำของคนทั่วไป
ไม่มีสีสันใดๆ เลย ตัวผมที่คุณมองเห็นอาจจะดูเหมือนผู้ชายที่ปกติ
มากๆ คนหนึ่ง แต่ตัวคุณที่ผมมองเห็นกลับเป็นเหมือนคนในหนังขาวดำ
ยุคเก่า

ตาบอดทุกสี หรือเรียกอีกอย่างว่า 'ตาบอดสีสมบูรณ (Achromatopsia)'

เป็นภาวะที่ยืดเอาประสาทรับรู้ด้านสีสันไปจากมนุษย์ ทั้งโลกมีคนที่มีอาการแบบเดียวกับผมแค่มิถึงศูนย์จุดหนึ่งเปอร์เซ็นต์ อี แบบนี้ผมพอจะนับว่า 'พิเศษไม่เหมือนใคร' ได้มั้ครับ

และเพราะผมมีความคิดว่าตัวเองพิเศษไม่เหมือนใครมาตั้งแต่เด็ก จึงมองโลกในแง่ดียิ่งกว่าเด็กวัยเดียวกันคนไหนๆ ถึงตอนนี้ผมก็ไม่เคยเปลี่ยนความคิดที่ทำให้ผมมี 'สมดุลทางจิตใจ' นี้

ทำไมถึงบอกว่าตาบอดสีกลับเป็นข้อดีของผมนะหรือครับ

คนจำนวนมากพอได้เห็นเลือดสดสีแดงฉานก็จะหวาดกลัวขึ้นมาตามสัญชาตญาณ สำหรับนักฆ่า ความหวาดกลัวจะนำมาซึ่งความลังเลและความลังเลเพียงเสี้ยววินาทีจะนำมาซึ่งผลลัพธ์อันหนักหนาสาหัส

เลือดสดสี 'แดงฉาน' ที่ผมมองเห็นไม่มีสีใดๆ เลย ก็เหมือนน้ำโคล่าไหลออกจากขวด ผมไม่รู้สีกลัวหวาดกลัวแม้แต่นิดเดียว กลับกันครับในโลกของผม มันคือ 'ความงาม' ชนิดหนึ่งด้วยซ้ำ

เขาล้มคว่ำอยู่กลางแองเลือด? ไม่ครับ ไม่ใช่อย่างนั้น ในโลกของการมองเห็นของผม ผมมีแต่จะคิดเชื่อมโยงไปว่าคนที่โดนผมฆ่าตายกำลังหลับอย่างเป็นสุขอยู่ในโคล่าหอมหวาน กำลังนอนหลับอย่างสงบเท่านั้นเอง

ผม จูเกอจู้ย คือ...'นักฆ่าตาบอดสี'

'คลังข้อมูลโลกนั้กฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนั้กฆ่า

ชื่อ-สกุล : จูเกอ์จื่อผิง

ฉายา : จูเกอ์จื่อ

อันดับปัจจุบัน : 74

อาชีพเดิม : เจ้าแกร้านเครื่องเขียน

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ตาบอดสีแต่กำเนิด โลกในสายตาเขา
ปราศจากสีสันใดๆ รวมถึงสีเลือดสดๆ ด้วย เป็นคนเรียบง่าย
ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่หากพบคนหรือเหตุอยู่ดิธรรมก็จะ
เอาคืนเป็นร้อยเท่า อาวุธสังหารคือเครื่องเขียน

'เขาก็แค่ทำลายความรู้สึกของคุณ

ไม่ใช่ชีวิตของคุณ'

บทที่ 1

นักฆ่าเครื่องเขียน
Stationery Killer

(1)

ณ อาคารห้างทีน ถนนคาเมรอน ย่านจิมชากู๋

ที่นี่ก็คือ 'สำนักงานใหญ่' ของผม

"ฉันกลับมาแล้ว!" ผมเปิดประตูออก

"จู้ย!" สาวน้อยคนหนึ่งเต็งขึ้นจากโซฟา ฟุ้งมากระโดดเกาะบนตัวผมทันที

"เรารู้ว่าฉันจะขึ้นมาก็ช่วยใส่กางเกงหน่อยเถอะ!" ผมเหวี่ยงเธอลงบนโซฟา

สาวน้อยผู้อยู่ตรงหน้าผมท่อนบนสวมเสื้อยืดรัดรูปเน้นรูปร่างอวบอิมของเธอ ส่วนท่อนล่างสวมแค่กางเกงในขอบลูกไม้ ถ้าผมเปียสองข้าง ไม่นานเหล่าไอตาคู่ทั่วโลกเห็นเธอแล้วอาจจะหลงหิวบักหิวป่า แต่ผมชอบผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่หน่อยมากกว่า เธอจึงไม่มีเสน่ห์ดึงดูดเลยสักนิดสำหรับผม

เธอก็คือผู้จัดการที่ผมเรียกเป็นนัยๆไอตาคู่...รินะ

"จู้ย อันดับของนายร่วงไปอยู่ที่เจ็ดสิบสี่แล้ว" เธอก้าวไปที่หน้าคอมพิวเตอร้อย่างรวดเร็ว

"ฉันรู้ หมู่นี้มันวุ่นๆ อยู่กับร้านเครื่องเขียนนะ แต่ว่า..." ผมมองจอคอมพิวเตอรื "อีกไม่นานเรื่องก็จะคลี่คลายแล้วล่ะ"

"เรื่องที่น่ายให้ฉันทำนะ เรียบร้อยแล้วนะ" เธอคลิกเข้าไปในเว็บไซต์หนึ่ง "คนที่นายให้ฉันจ้างวานฆ่า ฉันยื่นเสนอไปแล้ว แถมยังมอบหมายภารกิจให้นายเองด้วย"

"Good job แค่นี้ก็ยิงปืนนัดเดียวได้นกสามตัวแล้ว" ผมนั่งลงบนโซฟา

"ใจอิงหยาง เพศชาย อายุสี่สิบสอง เจ้าของอาคาร ไม่ต้องทำงาน เลี้ยงชีพโดยอาศัยค่าเช่า มีลูกชายสองคน คนหนึ่งสี่ขวบ คนหนึ่งหกขวบ สองปีก่อนมีเรื่องนอกใจภรรยา หย่ากับภรรยาที่อยู่กันมาสิบปี ปีเดียวกันบ้านภรรยาก็เกิดอัคคีภัย ถูกไฟลวกบาดเจ็บไปห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของร่างกาย ภรรยาเขาต้องอยู่ยาวในโรงพยาบาล หมอนี้ไม่ยอมมาให้ลูกสองคนไปเยี่ยมเธอเลย ผลก็คือเธออยู่ตัวคนเดียวจนกลายเป็นโรคซึมเศร้า สุดท้ายยังต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวชด้วย" รินะอ่านรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเขา "เมียเก่าเขาน่าอนาถชะมัด โศกนาฏกรรมในชีวิตจริงเลยนะเนี่ย"

"และเพราะภรรยาเขาต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวช เขาก็เลยไม่จ่ายค่าเลี้ยงดูอะไรให้เธอเลยได้แบบสมเหตุสมผล นอกจากนี้ตอนก่อนหย่า เขาก็ทุบตีภรรยาอย่างทารุณเป็นประจำ ทำให้เธอต้องเข้าโรงพยาบาลอยู่หลายหน ลูกชายสองคนเจ็บแค้นใจอิงหยางเป็นพิเศษ ตอนนี้อย่าเป็นคนเลี้ยงดูอยู่" ผมเสริม

"จู้ย นายรู้เยอะจิง!"

"แม่่ง! กฎหมายลงโทษदनสังคมพรวคนี้ไม่ได้" ผมเอ่ยอย่างโมโห "งั้นก็ให้ฉันเป็นคนจัดการมันก็แล้วกัน!"

"เอาสิ ฉันก็ว่าแล้วว่านายต้องมีเหตุผลของนายถึงได้จะฆ่าเขา" เธอยิ้มให้ผม

"เธอช่วยวางแผนให้ฉันหน่อยนะ ถ้าอยาการู้อะไรเกี่ยวกับใจอิงหยางก็ถามฉันละกัน"

"OK! No problem!"

หลังจากพูดจบผมก็เดินไปที่อีกห้องหนึ่ง...เป็นห้องสำหรับเก็บอาวุธ ในห้องเต็มไปด้วยอาวุธที่ผมใช้ฆ่าคน แต่ต่อให้คนอื่นมาเจอเข้า

ก็ไม่มีทางรู้ได้เด็ดขาดว่าพวกมันคืออาวุธสังหาร เพราะว่าอาวุธทั้งหมด
ในห้องล้วนแต่เป็น...เครื่องเขียน

ผนังในบ้านนักฆ่าคนอื่นๆ อาจจะมีเติมไปด้วยปืนชนิดต่างๆ
มากมายหลายรุ่น ส่วนผมไม่มีปืนแม้แต่กระบอกระบายเดียว จะมีก็แต่
เครื่องเขียนนานาชนิด

ดินสอ ปากกาลูกกลิ้ง ปากกาหมึกซึม ดินสอกด กบเหลาดินสอ
กรรไกร คัตเตอร์ ไม้บรรทัดเหล็ก วงเวียน ไม้โปรแทรกเตอร์ คลิปหนีบดำ
ลวดหนีบกระดาษ เครื่องเย็บกระดาษ หมุดปัก เครื่องเจาะรูกระดาษ
ฯลฯ ล้วนแต่เป็นอุปกรณ์ที่ผมใช้ฆ่าคน

ทุกครั้งที่ฆ่าคนผมจะเอาเครื่องเขียนที่จำเป็นใส่ในเข็มขัดทำพิเศษ
เส้นหนึ่ง เข็มขัดเส้นนี้ก็เหมือนเข็มขัดของช่างตัดผมที่เสียบอุปกรณ์
ตัดผมชนิดต่างๆ ไว้ มันเป็น 'อุปกรณ์สำคัญที่ขาดไม่ได้' ในการฆ่าคน
ของผม

ผมหยิบปากกาหมึกซึมสีเงินด้ามหนึ่งขึ้นมา ปากกาหมึกซึมที่
ไม่มีน้ำหมึก ทว่ากลับอาบเต็มไปด้วยเลือด มันคืออุปกรณ์ฆ่าคน
ที่ผมรักที่สุด ช่วยฆ่าคนให้ผมมาแล้วสิบสามคน

มันถูกผลิตในเยอรมนี ไม่ว่าจะด้าม ตัวบ่อนหมึก หรือหัวปากกา
จึงแข็งแรงเป็นพิเศษ แกมหัวปากกาทำมาจากโลหะผสมแพลเลเดียม
ซิลเวอร์ ความหนาแน่นและความแข็งเป็นเลิศ จุดหลอมเหลวสูงกว่า
ทองคำบริสุทธิ์ ถูกอากาศก็ไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ๆ ซ้ำยังทนการกัดกร่อนได้ดี
เป็นพิเศษ

ปากกาหมึกซึมด้ามนี้ในกระบวนการผลิตมีการเติมทองแดง
เข้าไปสามถึงห้าเปอร์เซ็นต์ ทำให้ความหนาแน่นของมันเหนือชั้นอีกชั้น
โลหะผสมชนิดนี้นำมาเชื่อมอัญมณีได้ด้วยซ้ำ

ถูกต้องครับ อย่าดูถูกปากกาหมึกซึมด้ามเหล็กฯ มันก็เหมือนดาบล้ำค่าที่ปรมาจารย์ด้านการตีดาบทุ่มเทจิตใจ หยาดเหงื่อ และเวลาชั่วชีวิตตีขึ้นมา สามารถฆ่าคนได้อย่างแนบเนียนหมดจดที่สำคัญที่สุดก็คือมันเก็บซ่อนง่ายกว่าอาวุธมีคมใดๆ และต่อให้ถูกพบเข้าก็จะมีไม่รู้ 'ฐานะที่แท้จริง' ของมันอยู่ดี

ผมตั้งชื่อให้มันด้วยนะครับ มันชื่อว่า...

'จู่ยเทียนเริน (คมฟ้าบาป)'

'บางที่...ค้ำมันชั่วชีวิตก็เป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบ'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)